

Un prunc de 95 de ani care „s-a întâmplat” să vel al Serbiei, un patriarh nianian)

Sfințenia nu-și face publicitate, și totuși este

recunoscută. Nu sună din trâmbiță, dar se impune într-un mod tainic. Nu se descrie, ci se trăiește.

Toți aceia care au avut binecuvântarea să-l întâlnească pe Patriarhul Pavel al Serbiei s-au bucurat de „fericită întâmplare” a dobândirii unor picături din sfințenia acestui om, prin vederea, dar și prin cuvântul său.

Cu câțiva ani înainte s-a organizat în Patmos mari festivități prilejuite de împlinirea a 1900 de ani de la scrierea Apocalipsei de către Sfântul Ioan Teologul, festivități la care au participat conducătorii bisericești și politici din întreaga lume. Cu toate acestea, cel care a atras privirile și interesul celor mai mulți jurnaliști a fost smeritul patriarh Pavel al Serbiei. În fiecare zi slujea Dumnezeiasca Liturghie, fapt care a constituit cauza adunării a sute de creștini care alergau să ia binecuvântarea sa.

Un alt fapt, pe de o parte lipsit de importanță, dar în același timp mișcător era modul în care Patriarhul Pavel și-a luat micul dejun, după Dumnezeiasca Liturghie praznicală prilejuită de încununarea festivităților. La masă stăteau Patriarhul Ecumenic Bartolomeu, patriarhi, arhiepiscopi, episcopi, politicieni și între ei Patriarhul Pavel. Jurnaliștii și camerele se îmbulzeau să redea evenimentul. Singurul care rămăsese netulburat, în mijlocul zgomotului provocat de aglomerația cooperărilor, era Patriarhul Pavel, care își înmuia un biscuite în ceai. Chipul său netulburat și pacea sa blândă iradiau ceea ce se numește sfințenie.

În zilele grele ale războiului din Iugoslavia, Patriarhul Pavel a fost chemat să-i întărească pe credincioși și să învețe drept cuvântul Adevărului, într-un mediu al minciunii, al răutății și al crimelor. Atunci, iarăși dintr-o „fericită întâmplare” l-am întâlnit pe Patriarhul Pavel la Belgrad, pentru un scurt interviu pentru postul de televiziune de altădată „Logos”. ([περισσότερα...](#))